

Trīspadsmītā nodaļa.

Evaņģēlija spēks.

(Bezgalīgs risks, bezgalīgs upuris, bezgalīga mīlestība)

Nākas atzīt, ka pat tad, kad es sevi uzskatīju par trinitāristu, man vienmēr bija ticība, ka Evaņģēlija spēks (stiprums) ir atrodams ne tikai Jēzus nāvē pie krusta, bet arī, lai glābtu cilvēci no grēka, Dievs bija gatavs riskēt ar sava Dēla mūžīgo eksistenci. Citiem vārdiem sakot, es ticēju, ka risks, kas radās cilvēces izpirkšanas no grēka misijas laikā, atklāja patieso mīlestības dziļumu, kas gan Dievam, gan Kristum ir pret kritušo cilvēci.

Jau toreiz 2000. gadā, kad sāku pētīt Trīsvienības jautājumu, ātri sapratu, ka Trinitārās teoloģijas ietvaros šis riska scenārijs ir ne tikai neesošs, bet arī pilnīgi neiespējams. Kā atzīst jebkurš trīsvienīgais, ticība tam, ka Kristus var pazust, ir nekas cits kā "anatēma" (kā lāsts vai galēji nepieņemami). Viņi, iespējams, tos kuri tā tic, sauktu par nekristiešiem (vai kultu).

Trinitāristi teiks, ka šāds pamatojums padara nederīgus Dieva nemainīgos un mūžīgos mērķus Kristū. Viņi arī teiks, ka tāpēc, ka Viņš ir viena Dieva būtne, proti, Viņa būtības eksistence ir trīsvienības vienā substancē (vai būtībā), Viņa iespējamā prombūtne teoloģiski nav iespējama. Viņi saka, ka viņu trīsvienības Dievs ir viena būtne (viena esamība), nemirstīga un nemainīga (nemaināma), tāpēc nevienā no trim personām nekad nevar notikt pārmaiņas vai tās atdalīties viena no otras. Nav svarīgi, kādi apstākļi varētu būt.

Tas pats attiecas uz pašreizējo SDA teoloģiju. Tāpat kā ortodoksija, arī SDA noliedz Dēla spēju burtiski mirt vai pārstāt eksistēt. Tas ir tāpēc, ka viņi arī apgalvo, ka viņu Trīsvienības Dievs ir nemirstīgs un nemainīgs. Viņu pamatticības punkts Nr. 2 skaidro, ka: ... - "Ir viens Dievs: Tēvs, Dēls un Svētais Gars, trīs līdzvērtīgu Personu savienība. (SDA Draudzes rokasgrāmata. 2005. g. vers., 21. lpp.).

Tad SDA šo savienību raksturo kā "vienu Dievu" (trīskārtīgu Dievu), paskaidrojot: ... - "Dievs ir nemirstīgs, visspēcīgs, visu zinošs un pāri visam, vienmēr klātesošs. Viņš ir bezgalīgs un sniedz pāri cilvēciskajai sapratnei, tomēr mēs Viņu pazīstam caur Viņa pašatklāsmi. Viņš ir mūžīgi cienīgs, lai Viņu pielūgtu, godātu un lai Viņam kalpotu visa radība..." (Turpat)

Saskaņā ar SDA teoloģiju neeksistējošais dievišķais Dieva Dēls ir pilnīga un totāla neiespējamība. Šeit rodas vistiešākais konflikts starp trinitāro un anti-trinitāro pamatojumu. Pie šī jautājuma mēs atgriezīsimies vēlāk.

Es nesen runāju ar kādu bijušo pensionēto SDA mācītāju par trīsvienības doktrīnu. Es viņu pieminēju jau iepriekšējā nodaļā. Mācītājs enerģiski skaidroja Trīsvienības doktrīnas priekšrocības - tieši tā, kā to saprot šodienas SDA. Skaidrojumā viņš teica, ka, ja Kristus būtu grēkojis (ko viņš atklāti atzina par iespējamu), būtu zaudēta Viņa cilvēcība, bet ne dievišķā persona. Tad viņš teica, ka tas ir tāpēc, ka Dēls pastāv kā Trīsvienības neatņemama sastāvdaļa un tāpēc ir nemirstīgs.

Citiem vārdiem sakot, saskaņā ar šī kalpotāja pamatojumu, ja iemiesojies Kristus grēkotu, dievišķā persona pārdzīvotu katastrofu, bet Viņa cilvēciskā daļa tiktu sodīta. Es viņam paskaidroju, ka šī ir Kristus dihotomija (divdabība), un pie tam, tā kā Viņa cilvēciskā daba bija tikai kaut kas, ko radījis Dievs, tas nevienam - it īpaši Dievam - nebūtu nekāds lielais zaudējums.

Kopš es sāku nodarboties ar trīsvienības doktrīnas jautājumu izpēti pirms 10 gadiem (2000.g.), es bieži esmu saskāries ar to pašu skaidrojumu par trīsvienību. Tāpēc šķiet, ka tas ir kļuvis par standarta domāšanu SDA draudzēs.

Tie, kas ievēro šo pamatojumu, parasti nespēj saprast, ka, lai gan abas dabas (dievišķā un cilvēciskā) vienā Kristus personā saglabāja savus individuālos stāvokļus, tās bija nesaraucjami saistītas. Pastāv arī pārpratums, ka abas dabas ir izveidojušas vienu Kristus personu, tomēr Viņš ir palicis tāda pati persona, kāds Viņš bija savā pirmseksistencē. Citiem vārdiem sakot, mums jāsaprot, ka nepareizs ir uzskats, ka dievišķā persona eksistē miesas un kaulu ķermenī - vienlaicīgi manipulējot ar šī miesas ķermeņa darbībām, līdzīgi kā aktieris, kas strādā ar lelli - drīzāk, mums jāatzīst, ka ir viena un vienīga persona (dievišķais Dieva

Dēls) ar divejādu dabu, un tomēr dzīves laikā uz "zemes" - reāls cilvēks. Kā redzēsīm vēlāk, Elena Vaita teica, ka Dēls sevī adoptēja (uzņēma) cilvēcību.

Priekšstats par "leļļu mākslinieka/marionetes" darbības izmantošanu, lai izskaidrotu trinitāro ideju, bija iepriekš minētā SDA mācītāja domāšanas pamatojums. Citiem vārdiem sakot, viņš teica, ka pat ja marioneti sabojātu grēks, leļļu vadītājs-aktieris būtu drošībā. Tas ir tālu no tā, ko SDA Pionieri teica caur Praviešu Garu. Mēs to redzēsīm, virzoties cauri šai nodaļai.

Neatdalāma sajaukšana.

Ievērojiet šo novērojumu Elenas Vaitas vēstulē 1890. gadā: ... - "Dievišķā daba Kristus personā netika pārveidota par cilvēka dabu, un Cilvēka Dēla cilvēciskā daba nekļuva dievišķa, bet abas dabas noslēpumaini sajaucās cilvēku Pestītājā. Viņš nebija Tēvs, bet Viņā dzīvoja visa Dieva pilnība miesā, un tomēr Viņš sauca uz cietēju pasauli: ..."Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt." (Ellen G. White, Letter 8a, 1890, pp. 2, 3. To M. J. Church, July 7, 1890 Manuscript Release Volume 6, No. 356)

Arī par iemiesoto Kristu: ... - "Paklausot visiem Dieva baušļiem, Kristus īstenoja cilvēku izpirkšanu. Tas netika izdarīts, izejot no sevis pie kāda cita, bet gan uzņemot sevī cilvēcību." (Ellen G. White, "Signs of the Times", 5th April 1906, "The Word made flesh", see also "Signs of the Times" April 26th 1899)

Šeit mums tiek teikts, ka cilvēcība (cilvēka daba) tika uzņemta Kristū, kas nozīmē, ka pirms tam vienas dabas viena dievišķā persona, pēc iemiesošanās kļuva par vienu personu ar divām dabām. Citiem vārdiem sakot, Viņš savā inkarnācijā bija tāda pati persona kā pirms-iemiesošanās laikā, tikai ar atšķirību, ka iemiesojumā Viņam bija divas dabas, un nevis tikai viena daba (kā pirmspastāvēšanas laikā).

Kā jau iepriekš minēts, trīsvienības ideja par dievišķu būtņi, kuru apņem cilvēcisks plīvurs, piemēram, leļļu spēlētājs ar roku lelles iekšpusē, ir nepareizs priekšstats par iemiesošanās. Dieva dievišķais Dēls ir mainījies no vienas personas ar vienu dabu uz vienu un to pašu personu, tikai nu jau ar divām dabām. Attiecībā uz divu dabu attiecībām Kristū Elena Vaita sacīja: ... - "Sātaniskie spēki bija apvienojušies ar ļaunajiem cilvēkiem, lai liktu ļaudīm noticēt, ka Kristus bija galvenais grēcinieks, lai padarītu Viņu par nicinājuma objektu. Bet priesteri un valdnieki nespēja saprast, ka Kristus cilvēcībā triumfēja dievišķība." (Ellen G. White, "Signs of the Times", 14th April 1898, "Christ and the law")

Tad viņa piebilda: ... - "Kristus cilvēcību nevarēja atdalīt no Viņa dievišķības." (Turpat)

Nākamā gada laikrakstā "Signs of the Times" rakstīts: ... - "Tas bija dievbijības noslēpums. Abi izteicieni "cilvēciskais" un "dievišķais" Kristū bija cieši un neatdalāmi vienoti, un tomēr tiem bija atšķirīga individualitāte." (Ellen G. White "Signs of the Times", 10th May, 1899, Christ glorified, see also the Seventh-day Adventist Bible Commentary, Volume 5 page 1129)

Elena Vaita nepiekrītu argumentam, ka Kristus "cilvēcību" un "dievišķību" var nošķirt. Vēlāk redzēsīm, ka viņa nepiekrīta tiem, kas teica, ka, ja Kristus būtu grēkojis (kas, pēc viņas teiktā, ir iespējams), tad tiktu sodīta tikai Kristus cilvēcība. Saskaņā ar Elenas Vaitas pamatojumu iepriekš pastāvošais Dieva Dēls būtu zaudēts kopā ar Viņa cilvēcību. Tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ mēs šodien varam apgalvot, ka Elena Vaita neticēja trīsvienībai - vismaz parastajā šī termina izpratnē. Viņas uzskati bija pilnīgi nesaderīgi ar standarta trīsvienības teoloģiju. Mēs to redzēsīm atkārtoti visā mūsu izpētes laikā.

Bezgrēcīgums - Trīsvienības viedoklis.

Gadsimtu gaitā jautājums par to, vai Kristus varēja grēkot, ir bijis pamatīgs strīdu objekts, lai gan jāsaka, ka starp Kristiešiem, kuri nepraktizē SDA uzskatus, pārsvarā valdīja vispārēja vienprātība, ka tas nav iespējams.

Šķiet, ka lielākā daļa SDA šodien arī tic Kristus "nevainojamībai", kas nozīmē, ka Viņš ne tikai atturējās no grēka, bet arī nevarēja grēkot. Tas, protams, izslēdz kārdinājuma realitāti. Protams, tas nav tas pats, kā piemēram mūs, kārdina iespēja izdarīt grēku. Vispārīgi runājot, SDA Trinitārā teoloģija aizliedz Kristus grēka iespējamību (skat. iepriekšējo nodaļu).

Tie, kuri tic Kristus "nevainojamībai", asi iebilst pret tiem, kuri tai netic, pat dažreiz tos sauc par ķeceriem. Viens piemērs tam bija grāmatā, kuru atradu tīmeklī ar nosaukumu "Kristus nevar tikt kārdināts". Raksta autors W.E. Bests nodaļā "Mācīt, ka Kristus grēko, ir ķecerība" raksta: ... - "Reliģiskās institūcijas, kas ievēro doktrīnu, ka Kristus bija grēcīgs (spējīgs grēkot), ir Lāodikejas organizācijas. Tāpat kā Lāodikejas draudzē

no Atklāsmes 3:14-22, kur viņi apgalvo, ka ir bagāti, un tiem ir pārpilnība, un tiem nevajag nenieka, tomēr viņi ir garīgi nelaimīgi, nožēlojami, nabagi, akli un kaili." (W. E. Best, "Christ could not be tempted", Chapter 3 "The doctrine that Christ was peccable is heresy")

Šķiet, ka autors maz ciena tos, kuri uzskata, ka Kristus varēja grēkot. Tad viņš turpināja paskaidrot: .. - "Viņi ir lāodikieši, jo ir aizvēruši durvis nevainojamajam Svēto Rakstu Kristum. Tāpēc nevainojamais Bībeles Kristus stāv un klauvē pie reliģisko institūciju ieejas durvīm. Kristus klauvēšana nav pie neatjaunojušos siržu durvīm, bet pie atjaunoto siržu durvīm, lai tie nožēlotu grēkus un iznāktu kā liecinieki pret atkritējiem – pret tiem, kas ir pagriezuši muguru Bībeles patiesībai par Kristus nevainojamību. Ir pilnīgi neiespējami iedomāties, ka Svētais Gars, kurš atjauno izredzētos, vestu atjaunotos apskauties ar grēcīgo Kristu." (Turpat)

Secinājums bija šāds:... - "Neviens nevar gūt patiesu atgriešanās pieredzi, ticot uz grēcīgu rīcību spējīgam Glābējam. Jēzus Kristus nonāk sadraudzībā tikai ar tiem, kas Viņu pieņem kā nevainojamu Glābēju." (Turpat)

Tie ir patiešām spēcīgi vārdi. Jāsaka arī, ka tie Elenas Vaitas dzīves laikā būtu bijuši ļoti piemērojami SDA, it īpaši pašai Elenai Vaitai. Tie attiecas arī uz daudziem mūsdienu SDA, īpaši uz mūsu starpā esošajiem antitrinitāristiem. Viņi visi tic, ka Kristus varēja grēkot. Mēs to redzēsīm tagad.

Grēkam pakļautais Kristus un kultī.

Rakstā ar nosaukumu "Kristus Nevainojamība" 1970 g. (vēlāk publicēta kā Fundamentālā Baptistu Institūta grāmata) dr. Dž. Makkormiks – Baptistu draudzes kalpotājs - rakstīja: ... - "Apspriežot šo ļoti strīdīgo jautājumu, saprātīgi būtu ņemt vērā vēl vienu faktu, proti, katrs lielākais kults, kas aktīvi darbojas šodien ieņem atklātu nostāju, ka Jēzus bija pilnīgi spējīgs grēkot - lai gan būtu taisnīgi teikt, ka lielākā daļa no viņiem apgalvos, ka Viņš nav grēkojis." (dr. J. W. McCormick, "The impeccability of Christ")

Arī šie ir ļoti spēcīgi vārdi. Pēc Dž. Makkormika domām, "visi galvenie kultī" uzskata, ka Kristus varēja grēkot. Kā mēs tagad redzēsīm, viņš atsaucās uz SDA: ... - "Piemēram, SDA kulta lielā priesteriene Elena Vaita savā grāmatā "Laikmetu Ilgas" patiesībā māca, ka visu Kristus zemes kalpošanu iezīmēja pastāvīga cīņa no Viņa puses, lai izvairītos no grēka." (Turpat)

Šeit SDA baznīcu nosauc par "kultu". Mūs par tādiem uzskatīja vēl gadu desmitiem ilgi pēc Elenas Vaitas nāves. Pats par sevi saprotams, ka bija vairāki iemesli, kāpēc mēs nonācām pie šīs klasifikācijas, no kuriem viens šeit ir pienācīgi atzīmēts. Ortodoksālie trinitāristi nekad pat neuzskatītu par iespējamu, ka Kristus varētu grēkot. Lieki piebilst, ka Dž. Makkormiks ne īpaši daudz pievērsa uzmanību Elenai Vaitai.

Tad viņš teica: ... - "Turklāt viņa [Elena Vaita] māca, ka Viņa atteikšanās izdarīt grēku bija saistīta ar Dieva žēlastības piešķirto spēku, nevis Viņa Paša personas nevainojamības dēļ." (Turpat)

Tā tiešām ir taisnība. Tieši tā Elena Vaita ticēja un mācīja. To mēs esam izpētījuši jau pirms tam. To mēs skaidri redzēsīm arī nākamajās nodaļās. Kā tika teikts iepriekš, tāpat kā mēs varam uzvarēt, tāpat arī Kristus uzvarēja, un tas nozīmē caur Svēto Garu.

Dž. Makkormiks secināja: ... - "Tādus uzskatus pauž lielākā daļa citu kultu, un pat dažas grupas, kuru teoloģija tiek uzskatīta par fundamentālu, un tie pat sirsnīgi teiks: "Āmen!" (Turpat)

Tas viss ir saistīts ar terminu "kenoze". Šī ir pārliecība, ka Kristus iemiesošanās dēļ kādā vai citā veidā ierobežoja Sevi ar kritušās cilvēces trūkumiem un nepilnībām. Septiņpadsmitajā nodaļā mēs redzēsīm, ka ir dažādas izpratnes par "kenozi".

Dž. Makkormiks atzina, ka Elena Vaita savā grāmatā par Kristus dzīvi Glābēju atainoja kā spējīgu grēkot. Viņš noteikti saprata ko tajā pašā grāmatā E. Vaita teica, ka, kad Viņš nonāca uz zemes, jau pastāvošais Dieva Dēls uzņēmās neveiksmes un mūžīgā zaudējuma risku (to redzēsīm mazliet vēlāk). No tā izriet, ka Dž. Makkormiks noteikti saprata, ka Elena Vaita grāmatā "Laikmetu Ilgas" neatspoguļoja Dievu kā trīsvienību. Patiesībā ir dīvaini, ka mūsu Baznīcas vadība šodien saka, ka tieši tas, ko Ellena Vaita rakstīja grāmatā "Laikmetu Ilgas", mūsu konfesiju noveda pie trīsvienības pieņemšanas. Tas ir diezgan kontrastējošs skatījums uz lietām.

Attiecībā uz Kristus spēju grēkot (tas nozīmē, ka Kristus varēja grēkot) Dž. Makkormiks teica: ... - "Kā jau minēts, šāds viedoklis attīsta izpratni, ka Kungs Jēzus Kristus varēja padoties kārdināšanai un tādējādi jebkurā laikā starp Viņa dzimšanu un nāvi pie krusta varēja pārkāpt Tēva gribu." (Turpat)

Tas patiešām ir tas, kas mums ir teikts caur Praviešu Garu. Tad viņš piebilst: ... - "Tas nozīmē, ka visā mūsu Kunga zemes kalpošanas laikā "uz spēles bija likts Dieva mūžīgais mērķis" un ka izpiršanas plāns "karājās mata galā", kamēr Jēzus tuksnesī saskārās ar kardinātāju. Šis uzskats tālāk parāda Kristus uzturēšanos uz zemes kā ilgstošu, pastāvīgu cīņu no Viņa puses, lai pretotos sātana kardinājumiem. Tas attēlo nesalīdzināmo Dieva Dēlu, tādu, kuram nācās būt pastāvīgā modrībā, lai nepadotos sātana kardināšanām novirzīties no Sava Tēva pilnīgās gribas." (Turpat)

Tas ir tikai daļēji taisnība. Tik tiešām cilvēces pestīšana kādu laiku atradās nestabilā līdzsvarā, un Kristum patiešām bija jābūt pastāvīgā modrībā uzmanoties no sātana kardināšanām. Tomēr nevajadzētu ticēt, ka Kristum nepatika dzīvot saskaņā ar sava Tēva likumiem. Savā ziņā Kristus to uztvēra nevis kā cīņu, bet gan kā privilēģiju un iepriecību, kad paklausībā nācās pagodināt savu Tēvu. Citiem vārdiem sakot, Viņš labprāt ievēroja Tēva likumu. Dž. Makkormiks secināja: ... - "Tāpēc mēs ieņemam drosmīgu nostāju attiecībā uz Bībelē norādītajiem faktiem, proti, ka Kristus Trīsvienīgajā iemiesojumā, kā tādā, nebija izmaiņu, un ka Tas, kuru Jaunava bija dzemdējusi saglabāja Savu Dieva būtību, kura nav mazāka par citām Dieva personām. Tāpēc pat domāt, ka Viņš būtu varējis grēkot, nozīmē apstrīdēt katru patiesību, kas ir izklāstīta Dieva Vārdā attiecībā uz absolūto Dievišķās dabas Pilnību." (Turpat)

Šeit mēs redzam trinitārisma būtību un galveno polemikas problēmu. Tas viss ir saistīts ar viņa Trīsvienīgā Dieva būtības nemainīgumu ([mēs astotajā nodaļā atzīmējam, ka šī bija neatņemama problēmas sastāvdaļa strīdā par Ārija pārliecību](#)).

Ortodoksālajiem trinitāristiem, viņu trinitārā izpratne par Dievu, izslēdz iespēju, ka dievišķais Dieva Dēls varētu būt grēkojis, nemaz nerunājot par to, ka tā dēļ Tas varētu iet bojā. Es redzu arī dievišķās dabas un dievišķās personības izpratnes sajukumu. Jāatzīst, ka dievišķā daba nevar grēkot, bet daba, neatkarīgi no tā, vai tā ir cilvēka vai dievišķā, nav persona. Pie šīs domas mēs atgriezīsimies vēlāk.

Ļoti lielā mērā, it īpaši attiecībā uz Kristus grēcīgumu, Dž. Makkormiks runāja patiesību par Elenas Vaitas pārliecību, tāpēc, bez šaubām, viņam noteikti bija jāsaprot, ka E.Vaita neatbalsta trīsvienību. Tas ir vairāk nekā varētu teikt par daudziem SDA šodien. Tagad apskatīsim viņas viedokli.

Elena Vaita un Kristus spēja grēkot.

1890. gadā Elena Vaita savā dienasgrāmatā rakstīja: ... - "Mūsu Kungs tika kardināts tāpat kā ikviens cilvēks. Viņš spēja padoties kardinājumam, tāpat kā cilvēki." ([Ellen G. White, MS 57, Diary 1890, "The Humiliation of Christ", Volume 16 MR No. 1211](#))

Ievērojiet, ka šeit viņa saka: "tāpat kā cilvēki". Viņa Dievišķo Kristu identificēja ([jau pastāvošo Dieva Dēlu](#)) ar mums. Turpinājumā viņa teica: ... - "Dievišķā daba apvienojumā ar cilvēka dabu ļāva Viņam padoties Sātana kardinājumiem. Šeit Kristus pārbaudījums bija daudz lielāks nekā Ādama un levas pārbaudījums, jo Kristus pieņēma mūsu kritušo, bet ne samaitāto dabu un tā nevar tikt samaitāta, ja vien Viņš nepieņem sātana vārdus Dieva vārdu vietā." (Turpat)

Ņemiet vērā, ka "Viņš" attiecas uz dievišķo Kristu.

Pēc Elenas Vaitas domām, vienīgā Dieva Dēla cerība izvairīties no kritiena bija paklausība Dieva atklātajai gribai. Tam netic ortodoksālie Trīsvienības atbalstītāji. Viņi saka, ka Viņš nevar beigt pastāvēt, jo pieder pie Dieva trīskārtīgās struktūras. Bet E. Vaita izsaka secinājumu: ... - "Pieņemums, ka Viņš nav spējīgs padoties kardinājumam, liek Viņam atrasties tur, kur Viņš nekad nevar būt ideāls piemērs cilvēkam, un šīs visnozīmīgākās Kristus pazemošanās daļas spēks un varenība neder cilvēku uzmundrinājumam vai palīdzībai." (Turpat)

Atkal mēs šeit domājam un skatāmies uz dievišķo Kristu ([ņemiet vērā vārdus "cilvēkam" un "cilvēku"](#)).

Kas attiecas uz Kristu kā mūsu "ideālo piemēru", astoņpadsmitā nodaļa būs pilnībā veltīta Viņam. Tas ir tāpēc, ka autors ([Terry Hill](#)) uzskata, ka šis jautājums ir ārkārtīgi svarīgs.

... - "Tumsas spēki uzbruka Dieva Dēlam ik uz soļa. Pēc kristībām Gars Viņu izdzina tuksnesī un tur Viņš četrdesmit dienas izcieta kardināšanas." ([Ellen G. White, Review & Herald 18th February 1890, "How to meet a controverted point of doctrine"](#))

Tas pilnībā atbilst tam, ko Dž. Makkormiks teica, kam Elena Vaita ticēja (skat. iepriekš). Ievērojiet, ka viņa saka, ka "Dieva Dēlam" tika uzbrukts katrā solī, nevis tikai cilvēka miesai (cilvēka dabai). Tad Elena Vaita saistībā ar savu iepriekšējo komentāru vēl teica: ... - "Esmu saņēmusi vēstules, kurās tiek mēģināts apgalvot, ka Kristus nevarētu būt tāda pati daba kā cilvēkam, jo, ja Viņš tāds būtu, Viņš būtu padevis līdzīgiem kārdinājumiem. Tomēr, ja Viņam nebūtu cilvēka dabas, Viņš nevarētu būt mūsu piemērs. Ja Viņš nebūtu bijis mūsu dabas līdzdalībnieks, Viņš nebūtu kārdināts kā cilvēks. Ja Viņš nevarētu padoties kārdinājumam, Viņš nevarētu būt mūsu palīgs. Fakts, ka Kristus iesaistījās cīņās kā cilvēks, cilvēku labā, bija svinīga realitāte. Viņa kārdinājums un uzvara mums vēsta, ka cilvēcei ir jāatdarina "Paraugš"; cilvēkam jāklūst par dievišķās dabas līdzdalībnieku." (Turpat)

Mēs atgriezīsimies pie pēdējās domas ("dievišķās dabas līdzdalībnieks") nākamajā nodaļā, šobrīd pietiek pateikt, ka tā norāda, ka Kristus ir mūsu piemērs visā, atsaucoties uz veidu, kādā Viņš uzvarēja. Tas ir ļoti svarīgi, lai mēs saprastu, ko Kristus ir sasniedzis caur savu cilvēcību. Arī šī Elenas Vaitas piezīme ir ļoti interesanta. Es to saku tāpēc, ka E.Dž. Vagoners rakstā, kas publicēts laikraksta "The Signs of the Times" gadu iepriekš, teica, ka Kristus nevar grēkot. Viņš rakstīja: ... - "Vēl viena piezīme, un tad mēs varēsim izprast visu, kas mums jāiemācās no fakta, ka "Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū". Kā varēja notikt, ka Kristus tādējādi bija „vājības apņemts” (Ebr. 5: 2) un tomēr nepazīna grēku?” (Ellet J. Waggoner, Signs of the Times, January 21st 1889, "God manifest in the flesh")

Viņš arī izteica vēl vairākus komentārus: ... - "Daži, iespējams, domāja, lasot šo rakstu, ka mēs noniecinām Jēzus raksturu līdz grēcīga cilvēka līmenim. Gluži pretēji, mēs vienkārši paaugstinām mūsu svētītā Glābēja "dievišķo spēku", kurš pats brīvprātīgi nolaidās līdz grēcīga cilvēka līmenim, lai varētu paaugstināt cilvēku savā nevainojamajā tīrībā, kuru Viņš saglabāja visnelabvēlīgākajos apstākļos. "Dievs bija Kristū", un tāpēc Viņš nevarēja grēkot." (Turpat)

... - "Viņa cilvēcība tikai aplēpa Viņa dievišķo dabu, kura pārliecinoši spēja pretoties miesas grēcīgajām kaislībām. Viss Viņa mūžs bija cīņa. Miesa, kuru vada visas patiesības ienaidnieks, ir tendēta uz grēku, taču Viņa dievišķā daba ne mirkli neloloja ļaunas vēlmes, un Viņa dievišķais spēks ne uz mirkli netika satricināts." (Turpat)

... - „Pārcietis miesā visu, ko var pārciest visi cilvēki, Viņš atgriezās pie Tēva troņa tikpat nevainojams kā aizgājis no slavas pagalmiem. Kad Viņš nāves varā gulēja kapā, "Viņu nebija iespējams noturēt", jo Viņā dzīvojošā dievišķā daba nevarēja grēkot." (Turpat)

... - "Nu," daži teiks: "Es neredzu šajā mierinājumā; Dieva Dēlam nebija iespējams grēkot, bet man nav šī spēka." Kāpēc ne? Tu vari To dabūt ja tu to vēlēties. Tas pats spēks, kas deva Kristus spēju pretoties ikvienam kārdinājumam, kas radies caur miesu, kamēr viņš bija „vājības apņemts”, arī mums var dot iespēju to iegūt. Kristus nevarēja grēkot, vienīgi tāpēc, ka caur Viņu izpaudās Dieva spēks." (Turpat)

Mēs skaidri redzam, ka Elena Vaita pilnīgi nepiekrita E.Dž.Vagoneram. Lai gan viņa piekrita, ka Kristus ir Dievs, kas izpaužas miesā, viņa arī teica, ka viņš var grēkot. Trīs gadus vēlāk viņa rakstīja: ... - "Tie, kas paziņo, ka Kristus nevarēja grēkot, nespēj notice, ka Viņš ieguva cilvēka dabu. Kristu patiesi kārdināja ne tikai tuksnesī, bet arī visa mūža garumā. Viņš tika kārdināts visos veidos, tāpat kā mēs, un, tā kā Viņš jebkādā veidā veiksmīgi pretojās kārdinājumiem, Viņš mums rādīja lielisku piemēru." (Ellen G. White, Bible Echo 1st November 1892, "Tempted in all points like as we are")

Elena Vaita būtu izmantojusi šo viedokli, lai argumentētu gan E.Dž.Vagonera, gan Dž.Makkormika izteicienus (skat. iepriekš). Atkal tas sakrīt ar Dž.Makkormika izpratni par Elenas Vaitas uzskatiem. Ievērojiet, kā viņa savos citātos argumentē, ka Kristus ir mūsu "lieliskais piemērs".

Atgriežoties pie E.Dž. Vagonera raksta ("Dievs izpaužas miesā") žurnālā "The Signs of the Times", ir ļoti interesanti atzīmēt, ka tas galvenokārt veido veselu nodaļu viņa grāmatā "Kristus un Viņa Taisnība" ar tādu pašu nosaukumu ("Dievs izpaužas miesā", 24. – 31. lpp.), taču viņa grāmatā nav tādu atsauču uz Kristu neiespējamību grēkot - kā norādīts iepriekš.

Tā vietā E.Dž. Vagoners rakstīja: ... - "Viņa cilvēcība tikai aizsedza Viņa dievišķo dabu, ar kuru Viņš bija nesaraucjami saistīts ar neredzamo Dievu un līdz ar to veiksmīgi spēja pretoties miesas vājībām." (E. J. Waggoner, Christ and His Righteousness, page 28, "God manifest in the flesh")

Šķiet, ka E.Dž. Vagoners, tāpat kā trīsvienības aizstāvji, ticēja, ka tāpēc, ka Kristu nevar atdalīt no Dieva, Viņš nekad nevar pārtraukt savu eksistenci. Vai tas bija Viņa pamatojuma rezultāts, ka Kristus nevarēja grēkot? Viņš ([ļoti līdzīgi tam, kā bija viņa rakstā iepriekš](#)) teica vēlāk: ... - "Bet kāds teiks:" Es to neuzskatu par mierinājumu sev. Protams, man ir piemērs, bet es nevaru tam sekot, jo man nav tāda spēka, kāds bija Kristum. Viņš bija Dievs pat atrodoties šeit uz zemes; un es esmu tikai cilvēks. " Jā, bet, ja vēlaties, jums var būt tāds pats spēks kā Viņam. Viņš bija "vājības apņemts", bet "negrēkoja" dievišķā spēka dēļ, kas pastāvīgi atradās Viņā." ([Turpat, 29. lpp.](#))

E.Dž. Vagoners savā grāmatā precīzi nepateica, ka Kristus nevarētu grēkot, taču viņš bija tam pietuvies ļoti tuvu. Viņa piezīmes, ka Kristus nav grēkojis "dievišķās varas dēļ, kas pastāvīgi paliek Viņā", var viegli tikt pārprasta. Patiesībā Kristus negrēkoja tāpēc, ka izvēlējās to nedarīt - nevis tāpēc, ka nevarēja grēkot.

1893. gadā, tas ir, trīs gadus pēc E.Dž. Vagonera grāmatas "Kristus un Viņa Taisnība" publicēšanas, Elena Vaita rakstīja: ... - "Jautājums, kuru jūs man vaicājat, ir šāds: vai mūsu Kunga lielajā konflikta vietā tuksnesī, nepārprotami atrodoties sātana un viņa eņģeļu varā, vai Viņš esot Savā cilvēciskajā dabā, varēja padoties šiem kārdinājumiem? ...Es centīšos atbildēt uz šo svarīgo jautājumu: kā Dievu Viņu nevarēja kārdināt, bet kā cilvēku Viņu varēja kārdināt, un pie tam tik spēcīgi, ka viņš varēja padoties kārdinājumiem. Viņa cilvēciskajai būtībai bija jāiziet tas pats izturības pārbaudījums, caur kuru bija jādodās Ādamam un Ievai." ([Ellen G. White, Ms 94, 1893, pp. 1-3. "Could Christ Have Yielded to Temptation?" June 30, 1893, 6MR 112.2](#))

Vēstulē, ko viņa rakstīja diviem Austrālijas Konferences kalpotājiem ([tas bija tad, kad viņa vēl dzīvoja Austrālijā](#)), Kunga vēstnese sacīja: ... - "Esiet piesardzīgi, ļoti uzmanīgi, kādas ir jūsu domas par Kristus cilvēcisko būtību. Neuzrādiet Viņu ļaudīm kā cilvēku ar tieksmi grēkot." ([Ellen G. White, Letter 8, 1895. written to Brother and Sister W. L .H. Baker, North American workers in Australia, probably from Sunnyside, Cooranbong, New South Wales](#))

Pretstatā šim apgalvojumam viņa tajā pašā rindkopā teica: ... - "Viņš varēja grēkot; Viņš varēja krist, bet ne uz brīdi Viņā nebija jaunu tieksmju. Tuksnesī viņam uzbruka kārdinājumi, līdzīgi kā Ādamam Ēdenē." ([Turpat](#))

Apstiprinot to, viņa četrus gadus vēlāk rakstīja "The Youth Instructor": ... - "Daudzveidīgā kārdināšana Kristum bija briesmīga realitāte. Kā brīvajam aģentam, Viņam tika noteikts pārbaudes laiks ar spēju ļauties sātana kārdinājumiem un sacelties pret Dievu. Ja tā nebūtu, ja Viņš nevarētu krist, tad Viņu nebūtu iespējams tik daudzveidīgi kārdināt, tāpat kā tika kārdināta cilvēku dzimta." ([Ellen G. White, Youth's Instructor, 26th October 1899, "Against principalities and powers"](#))

Attiecībā par to pašu jautājumu viņa Ģenerālās Konferences biļetenā sacīja, ka tad, kad kārdinātājs uzbruka Ādamam, viņš "stāvēja Dieva priekšā pilnīgas vīrišķības spēkā" un ka viņš bija "skaistuma ieskaits un ikdienā sazinājās ar svētajiem eņģeļiem." Tad viņa teica: ... - "Kāds pretstats šai "pilnīgajai būtnei" bija otrs Ādams, kad Viņš iegāja pamestajā tuksnesī, lai sastaptos ar Sātanu. Četrus tūkstošus gadu cilvēku cilts bija samazinājusies pēc izmēra, fiziskā spēka un pasliktinājusies tās morālā vērtība. Un, lai paceltu kritušo cilvēku, Kristum bija jānonāk pie viņa tur, kur cilvēks atradās. Viņš pieņēma cilvēka dabu, nesot cilvēku cilts vājības un deģenerāciju. Viņš pazemojās līdz cilvēka ciešanu dziļumiem, lai varētu just līdzī un izglābt no degradācijas, kurā cilvēku bija iegremdējis grēks." ([Ellen G. White, General Conference Bulletin, 25th February 1895, "Extracts from Life of Christ"](#))

Tad, citējot vēstules Ebrejiem 2:10, 2:17-18, 4:15 un 5:9 pantus, viņa teica, ka sātans atrod pajumti cilvēku sirdīs, bet Kristū to nevarēja atrast. Tad viņa teica: ... - "Jēzus nepakļāvās grēkam. Pat domās Viņš nevēlējās padoties sātana kārdinājumiem. Tomēr par Kristu ir rakstīts, ka Viņš tāpat kārdināts visās lietās, kā mēs tiekam kārdināti. Daudzi uzskata, ņemot vērā Kristus būtību, ka sātana kārdinājumi nevarēja viņu vājināt vai sagraut. Bet tad Kristu nevarētu novietot Ādama vietā, lai Tas staigājot pa zemi, kur Ādams paklupa un krita, Kristus varētu izcīnīt uzvaru tur, kur to nevarēja Ādams. Ja Viņš nenonāktu tik pat sarežģītā situācijā kā Ādams, Viņš nevarētu izpirkt Ādama sakāvi. Ja cilvēkam jāpārdzīvo grūtāks konflikts nekā Kristum, tad Kristus nevar viņam palīdzēt, kad cilvēks tiek kārdināts. Kristus pieņēma cilvēcību ar visu tās degradāciju. Viņš pieņēma cilvēka dabu ar tās spēju padoties kārdinājumam un paļāvās tikai uz dievišķo spēku, un turējās pie tā." ([Turpat](#))

Tas ir acīmredzams anti-trinitārisms, vismaz attiecībā uz ortodoksiju. Ļoti nedaudzi trinitāristi - ja tādi ir - ticētu tam visam. Protams, pārliecība, ka Kristus varēja grēkot, nav tikai hipotētiska. Dievišķajam Dievam

Dēlam tā bija, kā Elena Vaita šeit izteicās, "briesmīga realitāte" (skat. iepriekš). Šī ir tā pati realitāte, ar kuru Viņam nācās sastapties un arī mums ir jāsatopas katru dzīves dienu uz zemes.

Mums tas ir savādāk. Raksti saka - ja mēs, kristieši, grēkojam, mums jāatceras, ka Kristū mums ir aizstāvis (1. Jāņa 2:1). Ar Jēzu bija pilnīgi savādāk. Ja Viņš būtu grēkojis – kaut tikai vienu reizi -, viņš būtu gājis bojā. Kristum nebija tādas aizsardzības, kāda mums ir. Tāpēc var teikt, ka Viņš staigāja "pa naža asmeni", pa kuru mums nekad nevajadzēs staigāt un pa kuru mēs nekad nespētu iet. Tas ir patiešām dīvaini, ka daži cilvēki saka, ka Jēzum bija priekšrocības pār mums. Es noteikti piekrītu Elenai Vaitai: ... - "Kristus nesa visas pasaules grēkus. Viņš izturēja mūsu sodu - Dieva dusmas pret nelikumībām. Viņa pārbaude bija saistīta ar nežēlīgu kārdinājumu domāt, ka viņu pametis Dievs. Viņa dvēseli spīdzināja lielās tumsas šausmas, lai viņš briesmīgā pārbaudījuma laikā novirzītos no taisnības. Viņu nevarēja kārdināt visos aspektos, tāpat kā cilvēks tiek kārdināts, ja nebūtu viņa sakāves iespējamības. Viņš bija brīvais aģents, kurš izturēja pārbaudes laiku, tāpat kā Ādams un kā visa cilvēce"...

... "Ja vien nav iespējas piekāpties, kārdinājums nav kārdinājums. Kārdinājums nāk un tam nākas stāties pretī, kad cilvēku spēcīgi ietekmē vēlme veikt nepareizas darbības, un, zinot, ka viņš uz to ir spējīgs, tas pretojas ticībā, stingri turoties pie dievišķā spēka. Tāds bija pārbaudījums, caur kuru Kristus gāja cauri. Noslēguma stundās, karājoties pie krusta, Viņš pilnībā piedzīvoja to, kas cilvēkam jāpiedzīvo, cīnoties pret grēku. Viņš saprata, cik slikts cilvēks var kļūt, pakļaujoties grēkam. Viņš saprata Dieva likumpārkāpuma briesmīgās sekas; jo uz Viņu gulēja visas pasaules netaisnība."...

Noslēgumā viņa teica: ... - "Nododot savu vienpiedzimušo Dēlu mirt pie krusta, Dievs mums parādīja, kā viņš vērtē cilvēka dvēseli. Viss, ko pasaule apbrīno, viss, ko pasaule sauc par dārgu, kļūst nenozīmīgs, kad tas tiek pretnostatīts pret vienas dvēseles cenu; par šo dvēseli tika samaksāta nesalīdzināma izpirkuma maksa. Visas debesis tika atdotas vienā dāvanā." (Turpat)

Tagad mēs redzēsim, ko Elena Vaita teica par sekām, ko piedzīvotu Kristus, ja padotos grēkam, tas ir, par viņa grēkošanu. Mēs arī redzēsim, ka šī teoloģija kļūst vēl anti-trinitārāka kā jebkad agrāk.

Galīgais risks.

Savā, it kā trinitārajā, grāmatā "Laikmetu Ilgas" Elena Vaita rakstīja: ... - "Debesīs sātans Kristu ienīda Viņa augstā stāvokļa dēļ Dieva galmā. Kad Luciferam tika atņemta vara, tas Kristu ienīda vēl vairāk. Viņš neieredzēja To, kurš sevi atdeva kā galvojumu grēcinieku izpirkšanai. Tomēr šajā pasaulē, ko sātans uzskatīja par savu valstību, Dievs savam Dēlam ļāva ienākt kā bezpalīdzīgam bērnam, kurš pakļauts cilvēces vājībām. Dievs pieļāva, ka Viņa Dēls kā jebkurš cilvēks sastopas ar dzīves briesmām un izcīna cīņu tāpat, kā tā jāizcīna katram no mums, zinot, ka pastāv risks zaudēt un mūžīgi pazust." (Elena Vaita, "Laikmetu Ilgas", 49. lpp. "Jums Pestītājs dzimis")

Kuram šeit Dievs ir ļāvis nākt pasaulē, lai saskaroties ar dzīvības briesmām, kā ikvienam cilvēkam, stājoties tām pretī pat ja nāktos piedzīvot "neveiksmes un mūžīgā zaudējuma risku"? Tas bija Dieva Dēls. Tas vēlreiz parāda, ka Elena Vaita nebija trinitāriste. Neviens īsts trinitārists nevarētu tam noticēt. Trīsvienības teoloģija šādu argumentāciju pilnībā aizliedz.

Viņa tajā pašā grāmatā vēl rakstīja:... - "Cilvēces atpirkšanas maksas lielumu mēs nespēsim aptvert līdz tam brīdim, kad atpestītie kopā ar savu Glābēju stāvēs pie Dieva troņa. Kad mūsu sajūsmas pilnajiem skatieniem atklāsies mūžīgās Tēvijas godība, tad mēs atcerēsimies, ka Jēzus to atstāja mūsu dēļ un ne tikai devās trimdā no Debesu pagalmiem, bet mūsu dēļ uzņēmas pat krišanas un mūžīgās bojāejas risku." (Turpat, 131. lpp., "Uzvara")

Tikai tad, kad saprotam, ar ko Kristus riskēja un no kā atteicās, mēs varam patiesi novērtēt evaņģēlija dziļumu. Lūdzu, ņemiet vērā to, ko Elena Vaita teica. Viņa teica, ka tad, kad izpirktie stāvēs "kopā ar savu Glābēju", mēs "atcerēsimies", ka Kristus "uzņēmas pat krišanas un mūžīgās bojāejas risku". Ja mums būs "jāatceras" šī patiesība brīdī, kad ieiesim Debesīs, tad mums tā būs jāzina vēl pirms mēs tur nonākam. Atkal šādi secinājumi ir ļoti saprātīgi.

Tajā pašā gadā, kad tika publicēta grāmata "Laikmetu Ilgas", Elena Vaita rakstīja:... - "Ja sātans kaut mazākā mērā būtu spējis pamudināt Kristu grēkot, viņš satriektu Glābēja galvu. Un tikai tāpēc viņam tika atļauts pieskarties vienīgi Viņa papēdim. Ja būtu aizskarta Kristus galva, cilvēces cerība būtu pazudusi.

Dievišķās dusmas nāktu pār Kristu tāpat kā pār Ādamu. Kristus un Draudze paliktu bez cerībām." (Ellen G. White, Signs of the Times, June 9th 1898, see also Selected Messages Book 1 page 256)

Tas ir ļoti vienkārši. Būs grūti to pārprast. Tas ir kaut kas, kam neviens patiess trinitārists neticētu. Tas ir tāpēc, ka trīsvienības teoloģijā Kristum ir pilnīgi neiespējami zaudēt savu eksistenci. Tāpēc mēs varam redzēt, ka gan grāmatā "Laikmetu Ilgas", gan citās publikācijās un rakstos Elena Vaita nekad nerunāja par Kristu trinitārā nozīmē, bet gan par tādu, kas nebija trīsvienīgs (trinitāristi to sauktu par anti-trinitāru). Tas ir tikai viens no iemesliem, kāpēc ne Elenai Vaitai, ne grāmatu "Laikmetu Ilgas", nekad nevar saukt par trinitāru - vismaz ne šī termina pieņemtajā nozīmē.

Trīs gadus pirms grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas Elena Vaita rakstīja: ... - "Kas var novērtēt dvēseles vērtību? Dodieties uz Ģetzemani un tur kopā ar Jēzu esiet nomodā šīs garās moku stundas, kad viņa sviedri tecēja kā lielas asins lāses; paskatieties uz krustā pacelto Glābēju; ieklausieties izmisīgajā saucienā: ... "Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis?" Paskaties uz šo ievainoto galvu, uz caurdurtajiem sāniem, un uz izkropļotajām kājām." (Ellen G. White, General Conference Bulletin 1st December 1895 "Seeking the Lost")

Tad viņa pievienoja ļoti svarīgu novērojumu: ... - Atcerieties, ka Kristus riskēja ar visu; "pie tam kārdināts tāpat kā mēs," Viņš konflikta jautājumā iesaistīja pat savu mūžīgo eksistenci. Debesis pašas par sevi tika apdraudētas mūsu izpiršanas dēļ. Atceroties, ka pat viena grēcinieka dēļ Jēzus būtu atdevis savu dzīvību, krusta pakājē mēs varam izprast dvēseles vērtību." (Turpat)

Ievērojiet šajā Ģenerālās Konferences biļetenā (Lūgšanu nedēļas lasījums, 1895. gada 28. decembris), ko Elena Vaita lūdza SDA atcerēties!!! Ne tikai tāpēc, lai "atcerētos", ka Kristus varēja grēkot, bet lai mēs saprastu, ka šī notikuma rezultātā viņš varēja zaudēt savu "mūžīgo eksistenci".

Tādējādi tāda bija ticība SDA tajā laikā. Tā noteikti nebija trīsvienīgā pārliecība. Šķiet, ka šodien steidzoties pieņemt Trīsvienības mācību, daudzi SDA jau ir aizmirsuši šo brīnišķīgo patiesību par to, kāpēc un ar ko Kristus riskēja. Un tas ir noticis vēl pirms viņi ir nonākuši debesīs. Citiem vārdiem sakot, spekulatīvas filozofijas dēļ mēs esam zaudējuši vienu no svarīgākajiem evaņģēlija aspektiem.

Interesanti, ka iepriekš minētais "Lūgšanu nedēļas lasījums" vēlāk tika pārskatīts un pievienots grāmatai "Christ's Object Lessons." (latv. val. "Kristus Līdzības" 1999.g. izd. "Patmos"). Tā ir nodaļa: "This man receiveth sinners" ("Šis pieņem grēciniekus." Izd. latv. val. 117. lpp.; bet oriģ. 196. lpp.) Interesanti, ka vārdi - "pie tam kārdināts tāpat kā mēs," Viņš konflikta jautājumā iesaistīja pat savu mūžīgo eksistenci" - netika publicēti, tos izsvītroja. Kāpēc tā notika, es vēl neesmu noskaidrojis. Varbūt šī pētījuma lasītājs to zina. Ja tā, iespējams, viņš vai viņa varētu man uzrakstīt e-pastā. (ļoti cien. Latvieši – atrodi uz salīdziniet paši. turk. piezīme)

Gadu pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas Elena Vaita laikrakstā "The Signs of the Times" raksta:

... - "Bet, kaut arī Kristus dievišķā godība kādu laiku tika aizsegta un aizēnota ar Viņa pieņemto cilvēcību, tomēr, kļūstot par cilvēku, Viņš nepārtrauca būt Dievs. Cilvēciskais nav pārņēmis dievišķo, ne dievišķais cilvēcīgo. Tas ir dievbijības noslēpums. Abi, gan "cilvēciskais", gan "dievišķais" Kristū bija cieši un neatdalāmi vienoti, un tomēr tiem bija atšķirīga individualitāte. Kaut arī Kristus pazemojās, lai kļūtu par cilvēku, dievišķais Viņam netika atņemta. Viņš dievišķumu nevarēja zaudēt, kamēr vien Viņš palika uzticīgs un patiess Savā lojalitātē. Jēzus, ko ieskāva skumjas, ciešanas un morālā aptraipīšana, to cilvēku nicināts un noraidīts, kuriem bija uzticētas debesu atklāsmes, tomēr Jēzus joprojām varēja runāt par Sevi kā par Cilvēka Dēlu debesīs. Kad darbs uz zemes bija pabeigts, Viņš bija gatavs atkal saņemt savu dievišķo godību." (Ellen G. White, The Signs of the Times, 10th May 1899, "Christ glorified")

Mēs šeit varam izmantot tikai to, ka Elena Vaita teica, ka, ja Kristus nebūtu bijis uzticams un patiess, viņš būtu zaudējis savu dievišķību. Kā vēl citādāk to varētu pateikt? Vēstulē, kas rakstīta vēl gadu vēlāk - divus gadus pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas - Elena Vaita par Kristu rakstīja: ... - "Viņu kārdinot tika apdraudētas dievišķībai raksturīgās pazīmes. Sātans ar pastāvīgu un neatlaidīgu viltības triku palīdzību mēģināja likt Kristum padoties kārdinājumiem." (Ellen G. White, Letter 5, 1900, as quoted in the Seventh-day Adventists Bible Commentary Volume 7 page 926)

No visa iepriekš minētā mēs viegli varam redzēt, ka Elena Vaita ne tikai uzskatīja, ka Kristus ir atsevišķa persona no Dieva, bet ka, ja Viņš būtu grēkojis, Viņš būtu zaudējis savas "dievišķībai raksturīgās pazīmes".

Tas varēja notikt neskatoties uz to, ka savā pirmseksistencē Viņš būtībā bija Dievs. Tas ir tas pats, kas teikt, ka, ja Viņš nebūtu uzticīgs un patiess, Viņš būtu zaudējis savu dievišķību. Mēs atkal redzam, ka Elena Vaita 1900. gadā nemācīja trīsvienīgos uzskatus. Pirms septiņiem gadiem 1893. gadā, viņa rakstīja: ... - "Dieva godam un slavai Viņa mīļotais Dēls - Galvotājs, Aizvietotājs - tika nogādāts un nolaists kapa cietumā. Jaunais kaps apņēma Viņu savā akmeņainajā kamerā. Ja kaut viens grēks būtu sabojājis Viņa raksturu, akmens nekad netiktu atvelts nost no Viņa akmeņainās kameras durvīm, un pasaule ar vainas nastu būtu gājusi bojā." (Ellen G. White, Ms. 81, 1893, p. 11, Diary entry for Sunday, July 2, 1893, Wellington, New Zealand)

Šī ir pārsteidzoša atziņa. Vai mēs varam iedomāties, kā Dievs būtu juties, ja Viņa Dēls būtu grēkojis un Viņam būtu jāatstāj Dēla kapa akmens neatvelts? Tas jo īpaši ir svarīgi šajā gadījumā, jo mums jāsaprot, ka Viņam bija spēks to novelt un aicināt savu Dēlu uz dzīvi. Kā mēs justos, ja būtu Dieva pozīcijā?

Šeit jāatceras, ka nebija divu Kristu. Bija tikai viens. Ja Tas "vienīgais Kristus" nebūtu piecelts no kapa, dievišķais, iepriekš pastāvošais Dieva Dēls pārstatu eksistēt uz visiem laikiem. Tas neatšķīrās no tā, ko divus gadus vēlāk uzrakstīja Elena Vaita. Viņa teica: ... - "Kristus atrada savu dārgo pērli pazudušajās, bojā ejošajās dvēselēs. Viņš bija gatavs atdot visu, kas Viņam bija, un saprata, ka uzņemoties šo darbu riskēja pazaudēt šajā konfliktā dzīvību. Kā tad cilvēkiem būtu jāizturas pret saviem biedriem? Kristus parādīja ceļu. Viņš teica: "Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu." (Ellen G. White, Letter 119, 1895)

Četrus gadus vēlāk Elena Vaita izteica šo novērojumu: ... - "Kapā Kristus bija dievišķā taisnīguma gūsteknis. Visuma Tiesneša priekšā Viņš pats uz Sevis uzlika atbildību par likuma pārkāpšanu." (Ellen G. White, Signs of the Times, 15th November 1899, "The Law Revealed in Christ")

Nav šaubu, ka Elena Vaita nebūtu nevarējusi pievienoties trīsvienīgajam uzskatam par Dieva Dēlu, saskaņā ar kuru Viņš nevarētu zaudēt mūžīgo eksistenci, kā arī, viņa nepiekristu pašreizējai SDA mācībai, kurā teikts, ka pat tad, ja Viņš būtu grēkojis, Viņš nezaudētu savu mūžīgo eksistenci. Tas mums parāda, ka Elena Vaita nekad nav ticējusi trīsvienības mācībai. Viņa noteikti nebija trinitāra - nekādā "tā vārda nozīmē".

Daži mēģina apgalvot, ka gadu gaitā Elena Vaita ir mainījusi savas domas par šo riska scenāriju, taču viņas rakstos nekas neliecina par to. Pastāv liecība, (tas bija jau 7 gadus pēc "Laikmetu Ilgas" publicēšanas) kad viņa 1905. gadā mazmeitai rakstītajā vēstulē teica: ... - "Tagad pārskatot savas dienasgrāmatas un pirms vairākiem gadiem rakstīto vēstuli kopijas, kuras datētas ar to laiku, kad es aizbraucu uz Eiropu, pirms jūs vēl bijāt piedzimuši, es vēlos jums pateikt, ka man ir visvērtīgākā lieta, kas ir jāpavairo un jānodod cilvēkiem liecību veidā. Kamēr es varu darīt šo darbu, cilvēkiem ir jāsaņem šīs liecības, lai atdzīvīnātu pagātnes vēsturi, lai viņi redzētu, ka manis rakstītais ir viena skaidra patiesības ķēde, bez neviena ķecerīga teikuma." (Ellen G. White, Letter to Mabel White, Letter 329a, pages 1 and 2, November 16th 1905, Manuscript Releases MR No. 532)

Elenai Vaitai nebija nodoma mainīt savu viedokli attiecībā uz iepriekš rakstīto. Priekš Elenas Vaitas "risks Kristum pazaudēt šajā konfliktā dzīvību" nebija mazsvarīgs jautājums, bet kaut kas ļoti svarīgs. Nodaļā "Sarežģītie riski" Sabata Skolas ceturkšņa mācību stundu piezīmēs varam lasīt (tas bija citāts no grāmatas "Es esmu"): ... - "Kristus pieņēma nevis sākotnēji nekritušo, bet gan mūsu jau kritušo cilvēcību. Šajā otrajā pieredzē Viņš nestāvēja tieši tur, kur Ādams stāvēja toreiz Viņa priekšā, bet, kā jau minēts, Viņam bija milzīga nevienlīdzība salīdzinājumā ar Ādamu...Jo ļaunums, ar visām tā priekšrocībām uzvarēt un tam sekojošo uzkundzēšanos pār mūsu dabas vissmalkākajiem aspektiem, bija apbruņojies ar mežonīgu spēku, lai cīnītos pret šo iespējamo dievišķās idejas realizāciju cilvēkā – tā pilnīgu svētumu." (SS Lesson Quarterly, 1st quarter 1921, Our Personal Saviour Jesus Christ, page 14, Lesson 5 for January 29th 1921, "The Purpose of the Incarnation")

Tā paša Sabata Skolas ceturkšņa mācību stundu piezīmēs vēl tika teikts: ... - "Ņemot vērā visu to, gan situācijas negatīvos aspektus, gan sastaptos milzīgos riskus un opozīcijas sīvumu, mēs varam nonākt pie adekvātas izpratnes par šī milzīgā morālā sasnieguma realitāti un tā diženumu. Cilvēka daba kārdināta un pārbaudīta tika uzvarēta Ādamā, bet Kristū tā tika pacelta reāli attēlotā bezgrēcības sfērā." ("The I Ams of Christ," pages 248, 249)

Lai gan šie "iespējamie riski" nav detalizēti aprakstīti, to raksturošana kā "milzīgi" runā paši par sevi. Šis 1921. gada pētījums nebija domāts, lai Ādama bezgrēcīgo cilvēcību pirms grēkā krišanas pretnostatītu ar "kritušo cilvēcību", kuru saņēma Kristus.

Nemainīgums.

Sprediķī, ko 1855. gada 7. janvārī teica Britu Reformātu Baptistu sludinātājs Č. H. Sperdžens par savu izvēlēto tekstu: "Jo Es esmu Tas Kungs, un Es nepārveidojos, un jums, Jēkaba bērniem, vēl nebūs būt pagalam." (Maleahija 3:6) teica: ... - "Es piedāvāšu sava izvēlēta teksta interpretāciju, vispirms sakot, ka Dievs ir Jehova, un Viņš nemainās pēc savas būtības. Mēs nevaram jums pateikt, kas ir Dievība. Mēs nezinām, kādu substanci mēs saucam par Dievu. Tā ir esamība, tā ir būtne; bet kas tas ir, mēs nezinām. Tomēr, lai kāda tā būtu, mēs to saucam par Viņa būtību, un šī būtība nekad nemainās." (C. H. Spurgeon, Sermon preached at the New Park Street Chapel in Southwark on January 7th 1855)

Es uzskatu, ka tā ir nepareiza rakstvietas interpretācija par to, ko Dievs patiesībā vēlējās pateikt šeit ar pravieša Maleahijas starpniecību. Tas ir tāpēc, ka Dievs šeit atsaucas uz Savu raksturu un nodomu mērķi, nevis uz būtības eksistenci (kāds Viņš pastāv). Tāpēc Viņš saka, ka "Jēkaba bērniem, vēl nebūs būt pagalam" (Mal. 3:6). Tieši Dieva rakstura dēļ, kas nozīmē, ka Viņš ir līdzjūtīgs, pilns žēlastības un pacietīgs, Izraēls "netika iznīcināts". Šī rakstvieta arī saka, ka tie netika iznīcināti, jo Dieva mūžīgie mērķi savai tautai nekad nemainījās. Dievs šeit nesaka, ka Izraēla bērni netika iznīcināti tikai pateicoties Viņa trīsvienīgās (trinitārās) struktūras (būtības) dēļ.

Tomēr mēs varam redzēt, ka Č.H. Sperdžens mēģināja mums paziņot, ka viņš ticēja, ka Dieva būtība nekad nemainās. Citiem vārdiem sakot, savā dievišķajā būtībā (savā dievībā) šis Trīsvienības Dievs nemainās. Tas, protams, ir tikai vēl viens veids, kā teikt, ka, tā kā Dieva Dēls pieder šai Dieva trīsvienīgajai substancei, ar Viņu nevar notikt pārmaiņas, tāpēc Viņš nevar nomirt vai pārtraukt Savu eksistenci.

Šobrīd kāds no Jums gribēs teikt, ka šāda pārlicība gan netiek mācīta šodienas SDA, bet es teikšu, ka jūs pamatīgi kļūdaties. Mēs to izpētīsim tagad.

Mūsdienu Septītās Dienas Adventistu teoloģija.

SDA enciklopēdijas 12. sējumā - sējumā, kas veltīts mūsu konfesijas oficiālajai teoloģijai (SDA teoloģijas rokasgrāmata) - ir nodaļa, kas veltīta Dieva mācībai. Mēs to jau atzīmējām ceturtajā nodaļā. Fernando Kanale uzrakstīja šo disertāciju. Viņš ir Endrjūsa Universitātes Teoloģijas un Filozofijas profesors. 109. lappusē (tas ir nodaļā par nemainīgumu) F. Kanale saka: ... - "Nemainīgums ir vēl viena Dieva būtības īpašība, kas gadsimtiem ilgi ir bijusi svarīga Kristīgās mācības par Dievu sastāvdaļa." (Fernando Canale, The Seventh-day Adventist Encyclopaedia Volume 12, "The Handbook of Seventh-day Adventist theology" page 109, "The Doctrine of God")

Tad viņš piebilst: ... - "Nemainīgums nozīmē, ka Dievs nemainās. Bībelē ir skaidri noteikts, ka Dievs nemainās (Mal. 3: 6; Jēkaba 1:17). " (Turpat)

Nemiet vērā, ka kā pierādījumu saviem secinājumiem, gan Č.H. Sperdžens (skat. iepriekš) kā arī F. Kanale citē Malahija 3: 6. Ja jūs izlasīsit Jēkaba 1:17, jūs redzēsiet, ka konteksts ir līdzīgs. Tas neattiecas uz Dieva esamību (būtību), bet gan uz Viņa raksturu, mērķiem utt. - un Jēkaba 1:17 tas attiecas tieši uz kritušo cilvēci. F.Kanale izsaka šādus komentārus:

... - "Dieva nemainīgums - kas tiek saprasts nevis kā bezkaislīga vienaldzība, bet gan kā Paša Dieva būtības mūžīgā identitāte un pret mums vērstā Viņa attieksmes, mērķu un rīcības vēsturiskā uzticība, pastāvība un konsekvence, ir mums nepieciešamais teoloģisko ideju priekšnosacījums, piemēram, kā tipoloģija, iemiesojums, krusta notikumi un lielā cīņā starp Dievu un sātanu, kas izklāstīti Bībelē." (turpat, 110. lpp.)

... - "Tā kā Dievs ir mūžīgs un nemainīgs, Viņa trīsvienīgais raksturs nekad nav mainījies vai radies." (turpat, 120. lpp.)

... - Dieva "vienotība" nozīmē Viņa esības vienbūtību." (turpat, 121. lpp.)

... - "Dieva vienotībai ir izšķiroša, sistemātiska loma, nosakot konkrētu objektu Bībeles atklāsmēs par Dievu. Citiem vārdiem sakot, tā kā Bībeles Dievs ir viens, nevis daudzi, visi Bībelē izklāstītie dažādie atklājumi par Viņu attiecas uz vienu un to pašu dievišķo realitāti, nevis uz daudzām dievišķām būtnēm." (turpat)

Šī ir "trīsvienības" vienotības teoloģija. Tā ir vienotās būtības nedalāmība, tas ir, kā mums vajadzētu saprast teoriju "trīs-vienā". Pēdējā secinājumā šai teoloģijai ir jādomā par to, ka iepriekš pastāvošais Dieva Dēls, tā kā Viņš ir šīs trīsvienības (vienas Dieva būtnes) daļa, nevar pārtraukt pastāvēšanu. Acīmredzot, ja Viņš

patiešām pārstatu pastāvēt, tas novestu pie dievišķās vienotības izmaiņām Dievā, kas tiek uzskatīts par neiespējamu šajā Trīsvienīgajā savienībā. Šeit jaunākā SDA teoloģija parasti ir trīsvienīga un sakrīt ar ortodoksālo.

Citiem vārdiem sakot, šie divi uzskati nozīmē:

... (a) - ka Dieva Dēls varēja zaudēt savu mūžīgo eksistenci.

... (b) - fakts, ka Dieva kā trīsvienības esamība ir nemainīga ([izmaiņas nav iespējamās](#)), ...un tas nozīmē, ka "a" un "b" pilnīgi pretēji viens ar otram.

Citiem vārdiem sakot, jūs nevarat ticēt abiem uzskatiem vienlaicīgi. Vienas no tiem ir jāatzīst par kļūdu.

Tas ir dīvaini, vismaz man šķiet dīvaini, ka šodien SDA joprojām māca, ka Jēzus varēja grēkot. Kā "Adventist Review" asociētais redaktors Rojs Adams nesen rakstīja: ... - "Teikt, ka iemiesojumā nebija riska, nozīmē apgalvot Bībelē nepamatotu nostāju, ka Jēzus nevarēja grēkot. Ja tas tā būtu, tad mēs būtu vērojuši visciniskāko dievišķo izrādi. Un Jēzus 40 dienu gavēnis tuksnesī, Viņa lūgšanu modrība visu nakti un agonija Ģetzemanē - tas viss būtu līdzvērtīgs nežēlīgam farsam." ([Roy Adams, Advent Review, April 17th 2008, "An impenetrable mystery"](#))

Sakot, ka Jēzus dzīve uz zemes varēja risināties arī savādāk, viņš piebilda: ... - "Realitāte vēl nav viss. Un, ja Jēzus vispār bija mums piemērs, Viņam bija jānāk ar tādu pašu brīvību, kāda mums visiem cilvēkiem ir, lai brīvi izvēlētos Dieva gribu vai lai to noraidītu." ([Turpat](#))

Viņa secinājums bija šāds: ... - "Teikt, ka risks nepastāvēja, nozīmē teikt, ka Jēzus nevarēja grēkot tikai tāpēc, ka Dievs zināja, ka Viņš to nedarīs." ([Turpat](#))

Es saku, ka tas ir dīvaini, jo, ja Kristus varētu grēkot un trīsvienīgais Dievs saskaņā ar SDA mācību nevar mainīties, tad kas, saskaņā ar SDA šodienas mācību, notiktu ar dievišķo Dieva Dēlu, ja Viņš tomēr būtu grēkojis? Līdz šim es nekad neesmu redzējis, ka šī problēma tiktu risināta mūsdienu SDA literatūrā, un ir pienācis laiks to darīt.

Čārlzs S. Longakrs bija pārliecinoša personība SDA. Viņu bieži atceras par nostāju, ko viņš ieņēma, un par darbu, ko viņš padarīja attiecībā uz reliģisko brīvību, taču viņš bija ļoti nelokāms arī attiecībā uz Kristus piedzimšanas jēdzienu - tas nozīmē, ka viņš uzskatīja, ka tāpēc, ka Kristus ir dzimis no Tēva, Viņš patiešām bija Dieva Dēls.

Čārlzs S. Longakrs labi apzinājās Trīsvienības doktrīnas briesmas - it īpaši trīs personību nedalāmības jēdzienus, kā arī to nemaināmību. Kādā rakstā, kuru viņš rakstīja Bībeles Pētījumu Brālībai ([Bible Research Fellowship](#)) ([raksta nosaukums "Kristus Dievība"](#)), viņš vairākkārt atgriezās pie domas, ka šie trīsvienības jēdzieni nepieļauj, ka Kristus varētu zaudēt savu mūžīgo eksistenci. Vairāk viņa pamatojumus izpētīsim četrdesmit astotajā nodaļā.

Izmantojot tos pašus argumentus, kā arī tos pašus Praviešu Gara apgalvojumus, kas tika izmantoti iepriekš, viņš vairākkārt uzsvēra, ka risks, ko Dievs un Kristus uzņēmās pestīšanas plānā, liecina par Viņu mīlestību pret kritušo cilvēci. Apkopojot savu pamatojumu, viņš teica: ... - "Ja Dieva Dēls nevarēja kļūdīties vai grēkot, tad Viņa ienākšana šajā pasaulē un Sevis pakļaušana kārdinājumiem bija farss un vienkārša ņirgāšanās. Ja Viņš varēja pakļauties kārdinājumam un krist grēkā, tad Viņš droši vien riskēja ar debesīm un Savu eksistenci un pat ar visu Mūžību. Tas ir tieši tas, kas Rakstos un Praviešu Garā ir teikts, ko Kristus - Dieva Dēls - izdarīja, kad Viņš atnāca piepildīt pestīšanas no grēka lāsta plānu." ([Charles S. Longacre, "The Deity of Christ", paper presented to the Bible Research Fellowship Angwin, California January 1947, page 13](#))

Tad, citējot virkni Elenas Vaitas citātu ([kā mēs to darījām iepriekš](#)), kas parādīja, ka Kristus varēja zaudēt mūžīgo eksistenci, viņš teica: ... - "Kristus "riskēja ar visu", pat ar savu mūžīgo eksistenci debesīs, līdz ar to pastāvēja iespēja, ka Viņu varēja uzvarēt grēks. Un ja Viņu uzvarētu grēks, Viņš gan būtu iegājis Jāzēpa kapā, tomēr ne šis, ne kāds cits kaps nekad netiktu atvērts. Viss tiktu zaudēts, un Viņš ciestu "mūžīgo zaudējumu", visa tā zaudēšanu, kas viņam jebkad piemita – arī Viņa dievišķību, Viņa cilvēcību un pašas debesis būtu "zaudētas - mūžīgi zaudētas". ([Turpat, 14. lpp.](#))

Čārlzs S. Longakrs nākamajā rindkopā vēl piebilda: ... - "Ja Viņš tiktu sakauts, Viņa nemainīgums, kā arī mūžība tiktu zaudēta un uz visiem laikiem pazudusi." ([Turpat](#))

Viņa secinājums bija šāds: ... - "Bija iespējamība, ka viena no Dievišķajām personām tiktu pazaudēta un pazustu uz visiem laikiem - un, ja tas būtu noticis, un tas bija iespējams, tad Dievs Tēvs joprojām paliktu kā Vienīgais absolūtais un dzīvais Dievs, ar nedalītu valdīšanu pār visām kritušajām pasaulēm, bet tiktu realizēta visu cilvēku iznīcināšana uz šīs zemes." (Turpat)

Čārlzs S. Longakrs nebrīdi nešaubījās, ka Trīsvienības doktrīna aizsedza (aizēnoja/ padarīja neskaidru) Dieva mīlestību pret cilvēci. Diemžēl šodien tā nedomā daudzi ASD.

Daudziem mūsu draudzes locekļiem, īpaši mūsu teologiem, Trīsvienības doktrīnas ieviešana SDA ir mainījusi šo pamatojumu. Tas ir tāpēc, ka SDA trīsvienīgā teoloģija noliedz iespējamās briesmas Dēla mūžīgajai pastāvēšanai.

Pavisam nesen (2008. gada jūlijā) mūsu oficiālā pašreizējā izpratne par Trīsvienības doktrīnu tika definēta SDA Bībeles Pētījumu Institūta biļetenā "Pārdomas". Tas notika Bībeles pētījuma veidā, ko veica SDA Bībeles Pētījumu Institūta direktora vietnieks Ekehardts Millers. Mēs to izpētījām sestajā nodaļā, tāpēc šeit sīkāk neaizkavēsimies.

Mēs atceramies, ka zem virsraksta "Viens Dievs un trīs personas" E. Millers rakstīja, ka "trīs personām" no trīsvienības "ir viena nedalāma daba", tādējādi viņš secināja: ... - "Katra dievības persona pēc savas dabas un būtības ir Dievs, un katrā no tām mājō dievības pilnība. No otras puses, katra Dieva persona ir nedalāmi saistīta ar pārējām divām." (Ekkehardt Mueller, Biblical Research Institute, Reflections newsletter, July 2008, Page 9, "Scripture Applied, - A Bible Study")

Kā mēs jau iepriekš atzīmējām, šī mācība, kur katra no trim personām ir "nesaraujami saistīta ar pārējām divām", atstāj briesmīgas sekas uz evaņģēliju. Viņš apgalvo, ka, pat ja Dieva Dēls būtu iemiesojies, Viņš nevarētu pazaudēt (pat ja grēkotu) mūžīgo eksistenci. Tas liek Dievam izskatīties tā, it kā Viņam ir viens likums cilvēcei un cits - Savam Dēlam. Ja tā būtu patiesība, tas parādītu ļoti nopietnu Dieva rakstura neatbilstību Viņa paša principiem. E. Millers secināja: ... - "Dievišķajā vienotībā ir trīs mūžīgas un vienlīdzīgas personības, kuras, lai arī atšķiras viena no otras, tomēr ir viens nedalāms Dievs." (Turpat)

Pievērsiet īpašu uzmanību E. Millera pēdējiem vārdiem. Viņš saka, ka "trīs mūžīgas un vienlīdzīgas personības ... ir viens nedalāms Dievs".

Tā ir izpratne par vienas substances Dievu. Tieši šis pamatojums vedina uz pārliecību, ka dievišķais Kristus, pat ja viņš būtu grēkojis, nevarētu zaudēt savu mūžīgo eksistenci. Daži trīsvienības pārstāvji pat uzskata, ka Kristus nevarēja grēkot; un šāda ticība, kā mēs zinām, neatbilst Bībeles liecībai (skat. Ebrejiem 4:15). Tā ir viena no dažādajām Trīsvienības doktrīnas ideju sekām.

Atraujoties no Dieva mīlestības.

Kā redzam no Trīsvienības teoloģijas, vienas substances (vienas Dieva būtnes) teorija patiešām vedina uz pārliecību, ka Dēls nevar zaudēt ne dievišķās īpašības, ne mūžīgo esamību. Bet Elena Vaita teica, ka mūsu Glābējs tieši to pazaudētu, ja būtu grēkojis. Trīsvienības teoloģija arī vedina uz pārliecību, ka Kristus inkarnācijā faktiski nepameta Debesis vai nekādā veidā nemainījās (skat. iepriekšējo nodaļu). Ņemot vērā šos atšķirīgos apgalvojumus es nevaru saprast, kā kāds var uzskatīt Eleni Vaitu par trīsvienības pārstāvi.

No iepriekš minētā mēs varam arī redzēt, ka trīsvienības doktrīna ne tikai ietekmē mūsu uzskatus par Kristus dievību, bet arī ļoti nopietni ietekmē citas pārliecības, pie kurām mēs, kā SDA iepriekš esam pieturējušies.

Tieši polemika par vienotas substances (vienas Dieva būtnes) mācību ir visu strīdu sakne. Tā ļoti skaidri parāda, ka apspriežot kaut ko tādu, par ko Dievs nolēmis klusēt, patiešām izveidojās ne visai pareizi secinājumi. Protams, tie neatbilst tam, ko Dievs ir atklājis savai Atlikuma Draudzei. Kā savulaik teica Elena Vaita (mēs to atzīmējām otrajā nodaļā): ... - "Lai gan mums ir stingri jāpieturas pie jau saņemtajām patiesībām, mēs nedrīkstam ar aizdomām skatīties uz jaunu gaismu, ko Dievs varētu sūtīt." (Ellen G. White, Gospel Workers, 1892 edition, page 310, "The missionary")

Elena Vaita uzskatīja noteiktas doktrīnas par "patiesībām", kuras SDA "jau bija saņēmuši". Un tomēr tas nozīmē, ka, lai arī šīs patiesības var attīstīt un paplašināt, tās nekad nevar pārvērsties par kļūdām.

Veicinot jēdzienu, ka iepriekš pastāvošo Dieva Dēlu nevar pazaudēt, mēs noteikti nepaaugstinām to, ko Kristus paveica, kļūstot par miesu, bet drīzāk šo faktu noniecinām. Šī varbūt ir vissliktākā Trīsvienības pamatojuma daļa. Tā novērš rūdīta grēcinieka uzmanību un tā vēlmi izmainīt savu dzīvi. Bet grēcinieka dzīves izmaiņas izraisīs tieši izpratne par pārsteidzošo Dieva mīlestību, kas skaidri redzama ne tikai Viņa Dēla nāvē pie krusta, bet arī riskā, ko Viņš uzņēms Savā iemiesojumā.

Tomēr nebūtu lieki atgādināt, ka bez šīs nedalāmās substances teorijas ([trinitārisma būtības](#)) nevar pastāvēt doktrīna par trīsvienību ([trīs vienā](#)). Tāpēc trinitāristiem tas ir tik nepieciešami, lai būtu trīs atsevišķi indivīdi - pamats trīsvienīgajai teoloģijai. Citiem vārdiem sakot, ja nav trīsvienības vienotības, tad nav arī trīsvienības doktrīnas.

Vēl pēdējā doma.

Rakstā ar nosaukumu "Lielais upuris" mēs atrodam šādus vārdus:... - "Kristus neredzēja cauri kapa vārtiem. Gaišā cerība neuzrādīja Viņu kā uzvarētāju, kurš iznāks no kapa, un nestāstīja Viņam, ka Tēvs būtu pieņēmis viņa upuri. Viss, ko Viņš varēja aptvert šīs pārsteidzošās tumsas laikā, bija briesmīgais grēks, kas tika uzlikts Viņam, un šausmas par tā sodu - nāve. Viņš baidījās, ka grēks varētu būt tik aizvainojošs Viņa Tēva acīs, ka tas Viņus šķīrs uz mūžīgiem laikiem. Izmisums, ka Viņa paša Tēvs Viņu uz visiem laikiem ir pametis, izraisīja šo briesmīgo krusta saucienu: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" ([Ellen G. White, Bible Echo, 15th September 1892, "The Great Sacrifice"](#))

Mirstošā Kristus domas bija tādas, ka tas, ko Viņš bija darījis pie krusta, uz visiem laikiem varētu šķirt Viņu no Viņa mīļotā Tēva. Tāda bija Tēva un Dēla mīlestība vienam pret otru.

Kad pirms desmit gadiem (2000.g.) sākās manas Trīsvienības studijas, tad manai trīsvienīgajai pārlicēbai tas, ka Kristus nevar zaudēt savu mūžīgo eksistenci un ka tā nav taisnība, bija pats pirmais no šiem apbrīnojamajiem atklājumiem, taču tas vēl nebija viss. Nākamās divas no tiem mēs aplūkosim nākamajā četrpadsmitajā nodaļā.

Četrpadsmitā nodaļa

Īsts tēva un dēla upuris.

...Turpinājums sekos...